

INTERVJU MED JESUS

Av Per Henrik Gullfoss
gullfoss@online.no

I dag føler jeg meg riktig usikker på hvordan dette skal gå. Jeg må innrømme at jeg ikke stiller på helt nøytral grunn under dette intervjuet. Allerede i ung alder meldte jeg meg ut av denne underlige ordningen vi har som kalles statskirke.

ville bli denne evige pinen til del, hvis de ikke var i stand til å tro på budskapet til Jesus Kristus og forestillingen om at han var guds eneste sønn og vår eneste vei til frelse fra helvetes kvaler.

At kristendommen i tillegg opp gjennom historien hadde drevet med ting som heksebrenning, inkvisisjon og brukt sverd, vold og trusler til å omvende utallige folkeslag til sin tro gjorde ikke saken bedre.

ikke så rart tenker jeg, siden religionen jo er tett knyttet opp til smerte, lidelse og forsakelse som veier til den guddommelige erfaring.

”Du må huske” begynner han. ”At det var andre tider og andre mennesker i Galilea for så lenge siden. Ord betyr ikke alltid det samme når de tolkes og vrenses og sies i en annen tid.

Mitt viktigste budskap var

faktisk ikke dette med at mennesket er syndig og urent. Midt viktigste budskap var om kjærlighet. Gudene på den tiden var ofte sett på som strenge og nådeløse. Det var også mange guder som var i krig med hverandre. Det jeg ønsket var å vise menneskene til en Gud og en verden hvor kjærlighetens kraft var sterk.

De to viktigste sakene i mitt budskap var dette: At det kun finnes en sannhet og en kraft som ligger bak alt som er. Og at mennesket er et vesen som i sin innerste natur er fylt med samme kraft og kjærlighetsevne som den kraft som ligger bak alt. At jeg kalte meg guds sønn betydde for eksempel ikke at jeg var guds sønn mer enn andre mennesker. Det var min hensikt å vise at vi alle er sønner og døtre av den ene kraft som ligger bak alt, og som sådan faktisk er en del av det guddommelige. Min oppgave var å så et frø i menneskets hjerter, som kunne vise dem veien til sin egen sanne guddommelige essens. Å vise at alle har det guddommelige i oss og derfor er en del av det guddommelige. Hvorfor tror du jeg tilga syndere og tollere og alle som kom i min vei? For å vise at de var like mye guddommelige som meg selv og alt annet, og at Gud i sin natur alltid ville akseptere og tilgi. Det var ikke et spørsmål om noen var syndige eller ikke, men om hvordan de så på seg selv. Hver og

Jeg syntes det var blodig urettferdig at jeg skulle være født skyldig, idiotisk at noen skulle dø på et kors for min skyld, og ganske makabert at vi tilba en oppspikret skikkelse med tornekrone og blødende sår. I den grad jeg skulle være skyldig, så ville jeg helst selv ta konsekvensen av eventuelle feiltrinn. Men hele skyldsbelegget ga meg vond smak i munnen og derfor spyttet jeg det ut som man ville spytte ut forgiftet melk. Jeg tenkte i mitt stille sinn at jeg faktisk heller ville tilbringe evigheten med de som kom til det andre stedet, enn å skulle tilbringe uendelig my tid sammen med selvgode dobbeltmoraliske og intolerante tilbedere av denne strenge guden og hans sønn. En Gud som hadde skapt mennesket og gitt det fri vilje, men siden ordnet det slik at de som brukte denne frie viljen til noe annet enn det guden ville, skulle lide i evig tid. Ja det hang liksom ikke på greip for meg at selv snille og gode mennesker

Med årene har jeg blitt noe

mildere stemt overfor selve

personen Jesus, selv om mitt forhold til den religiøse makt som utøves gjennom kirken ikke kan sies å ha forbedret seg noe særlig. Det er derfor med en underlig blanding av ydmykhet overfor den innsikt og kjærlighetsevne Jesus synes å besitte og en motstand mot ganske mye av det som siden er blitt gjort og sagt i denne mannens navn at jeg nærmer meg dagens intervjuobjekt.

”Jeg ser din smerte og kjenner min egen over alt det som har blitt gjort i mitt navn. Jeg ser hvordan angsten for synden og det mørke ukjente i menneskets dyp har fått mange til å handle ut i fra sin egen angst og selv trodd at det var kjærlighet.”

Mitt første spørsmål er hva han selv synes om denne kirken og de menneskene som har gjort alt dette i hans navn. Han ser på meg med ett smil og samtidig kan jeg ane smerte i øynene hans. Kanskje

en som søkte tilgivelse i sitt hjerte ville finne det. Ikke fordi Gud tilga, men fordi de da kunne tilgi seg selv og dermed tro at Gud tilga dem. Tilgivelse er fremmed for det jeg kaller Gud, fordi det er intet å tilgi. Eller sagt på en annen måte, siden alt er en del av Gud, så er alle øyeblikkelig tilgitt alt, til alle tider. At menneskene på sin side trenger å tilgi seg selv og hverandre er som sagt noe helt annet. Min tanke den gang var først og fremst å lede det jødiske folk på rett vei. Lite ante jeg at mitt arbeid med å vise at intet menneske eller folkeslag var fremmed for den guddommelige kraft som lå bak alt skulle føre til at så mange andre folkeslag enn jødene ble trukket til det budskap jeg kom med. Du må huske at jeg snakket om at den som selv er ren kan kaste den første stein, og at man lett ser splinten i sin brors øye og ikke bjelken i sitt eget. At mange av de som siden har snakket i mitt navn har vært flinke til å se splinten i andres øyne og gjerne har kastet den første stein, er ikke forskjellig fra det fariseerne gjorde i navnet til den ene og hellige kraft som er vår alles opphav.

Det jødiske ordet jeg brukte om Gud er for øvrig åpent og kan tolkes som å tilhøre begge kjønn, eller for å si det på en annen måte... å romme begge kjønn, men være noe mer enn det som er delt i mann eller kvinne.

Jeg kjenner din smerte og ser dine anklager mot alle de grusomheter og all den elendighet mennesket har stelt til i mitt navn. Og mitt forsvar er ikke

at dette ikke har skjedd, men at det ville skjedd uansett. Det som bor i menneskers hjerte vil stige til overflaten uansett hvordan det pakkes inn. Mitt bidrag var ikke å skape en religion med fasttømrede regler og gammeldagse tolkninger av mine egne ord. Mitt bidrag var først og fremst å vise en vei for de som ønsket og var i stand til å se den. Å vise mennesket at det var en skapning som hadde rett til å ta del i åndens og sjelens guddommelige og opplyste verden. Min vei var i å vise menneskene at de selv var hellige og at det aller høyeste og aller beste var en mulighet som lå i deres hjerter og hender.

”Hvorfor tror du jeg tilga syndere og tollere og alle som kom i min vei? For å vise at de var like mye guddommelige som meg selv og alt annet, og at Gud i sin natur alltid ville akseptere og tilgi.”

Det er nesten ironisk at jeg, som kastet kremmerne ut av templet, som forsvarte syndere, horer og tollere, som jo ble sett så voldsomt ned på fordi de løp romerrikets ærend og tok penger fra sitt eget folkeslag og ga til romerne, er blitt brukt av de som tenker på lite annet enn sin egen makt og som holder en firkantet og gammeldags sannhet så tett at de ikke ser den virkelige verden slik den er nå.

At jeg, som elsket Maria Mag-

d a l e n a

og delte mitt liv med henne, mer enn med noe annet menneske, har blitt tatt til inntekt for de som kjemper mot enhver form for nytelse, frihet og glede. At jeg som gjorde vann til vin har blitt gjort til sannhetsvitne for de dobbeltmoraliske fanatikere. Ja, det at noen kan finne på å mene at jeg skal være i mot bruk av kondomer og seksualitet mellom mennesker som elsker hverandre, er nesten morsomt. Hva mente vel jeg om kondomer og den slags som ikke fantes på den tid jeg vandret her på jorden? Jeg ser din smerte og kjenner min egen over alt det som har blitt gjort i mitt navn. Jeg ser hvordan angsten for synden og det mørke ukjente i menneskets dyp har fått mange til å handle ut i fra sin egen angst og selv trodd at det var kjærlighet. Når jeg snakket om at guds rike var inni oss selv og at veien til dette riket gikk gjennom hjertet. Vit da, at selvfølgelig sa jeg også at djevelens rike var inni oss selv og at det var der vi måtte møte og bekjempe denne kraften og det lave i oss selv. Den gang hadde vi ikke psykologi. Ingen ville forstått hvis jeg hadde begynt å snakke om djevelen som vår dype instinkter, som vår indre angst eller som skyggen i vår psyke. Den gang snakket man i bilder og brukte ordene på en helt annen måte enn

i dag. Dagens mennesker har århundrer med industri, vitenskap og forskning bak seg når de skal snakke og forstå ord og uttrykke sine meninger. Jeg vandret i en verden av sagn, historier. Verden hadde aldri vært en maskin i mine dager. Verden var et levende og pustende symbol, fylt med magisk kraft og ufattelige gåter.

Når jeg i dag ser tilbake på alt som har skjedd og fortsatt skjer i mitt navn kan jeg ikke på noen måte ønske noe ugjort. Det var en vei og kanskje denne veien var av de bedre. Mennesket var et åndelig barn som trengte noen til å lede seg på veien, derfor ble jeg kalt hyrden. Mennesket trengte noen å se opp til, en Gud de kunne gjenkjenne i seg selv. De gudene menneskene hittil hadde dyrket var for det meste ufattelige og gigantiske størrelser som var fjerne og kalde. Noe av mitt arbeid var å vise denne guddommelige kraften til de som var tilstede sammen med meg. Å vise den til de på en måte så de kunne gjenkjenne det guddommelige i seg selv, og slik bli vekket til forståelsen av at Gud ikke var noe utenfor og fjernt, men en kraft som bodde i alt, også i deres sinn og hjerter. Når jeg sa at dere kan gjøre alt jeg gjør og mer til, så var det til denne guddommelige og rene essens som finnes i alt og alle jeg snakket til. Gjennom meg kom denne essens nærmere menneskene. Den kraft som ligger bak strakte ut en hånd for å berøre menneskene som er en del av det selv. På samme måte som en hver person som er fylt av hellig ånd vil være det guddommelige som strekker ut en hånd og trekker bort noe av det forhenget som de fleste mennesker har foran sine indre øyne. I dag ville jeg snakket annerledes. I dag er ikke menneskene små barn som må rettledes og leies over gaten. I dag kan menneskeheten mer sammenlignes med en vilter yngling som prøver ut sin trang til frihet. Som nettopp trenger å få lov til å gjøre opprør, til å eksperimentere og til å prøve ut hvor langt de kan nå ved hjelp av sin egen kraft, innsikt og vilje. Å bruke de reglene som var ment for en seksåring på en syttenåring vil naturligvis føre til ubehageligheter og opplevelse av dyp urettferdighet. I dag ville jeg brukt andre ord og andre bilder. Jeg ville oppmuntret mennesket til å finne sin egen vei og sin egen frihet. Jeg ville oppmuntre hver og

en til å utforske sin egen ytterste grense til å elske, til å finne glede, til å utforske visdom og sannhet. Den gang jeg gikk på jorden var mennesket som et barn som ikke kan lese. Det første man gjør er ikke å slenge til dette barnet forvirrende og dype klassiske bokverk. Man sørger for skolegang og hjelper barnet til å lese. Nå sitter dere midt i selve biblioteket og selv om jeg ville anbefale noe lesestoff fremfor annet, så er deres oppgave å selv finne og forstå lesestoffet.”

Jesus blir stille og ser på meg med glimt i øyet. Jeg puster dypt og tenker at mannen jaggu ikke har mistet talegavene sine i løpet av de siste to tusen årene. Mange av spørsmålene mine har forsvunnet, det er som om han ante hva jeg ville spørre om og har svart på det meste uten at jeg trengte å spørre. Det eneste som faller ned i hodet mitt er dette med korsfestelse og sølvpenger og svik og elendighet. Var det nødvendig å lage et slikt show av det hele. Kunne han ikke bare ha levd lykkelig i alle sine dager og vist menneskene at det var den sanne vei til den guddommelige essens. Han ler litt før han svarer.

”Når jeg snakket om at guds rike var inni oss selv og at veien til dette riket gikk gjennom hjertet. Vit da, at selvfølgelig sa jeg også at djevelens rike var inni oss selv og at det var der vi måtte møte og bekjempe denne kraften og det lave i oss selv.”

”Igjen må du huske at den gang så menneskene annerledes på verden. De hadde ikke reist og gått på månen. De tenkte mye mer i bilder, historier og myter enn i det dere i dag ville kalle logiske begreper og rasjonell tankegang. Når det gjaldt deres egen verden var de kanskje mer rasjonelle og praktiske enn dagens mennesker, men for de fleste var denne verden mindre og mer begrenset enn den er for dere i dag. Dette ”horrorshowet” som du kaller det var en måte å billedliggjøre noe av det jeg ville si. For de var det ordet jeg var, bildet, myten og historien jeg levde, viktigere enn abstrakte ord om kjærlighet, fred og tilgivelse.

Historien med Judas og sølvpengene kan sies å vise hva som skjer med den som lar seg forføre av sine mål i den ytre verden. Judas ønsket å fri jødene fra romerne og opprette et ytre kongedømme. Jeg var ikke nødvendigvis uenig med Judas, men han viste at den som lar seg forføre av det ytre og behovet for makt og frihet i det ytre, lett forråder sitt eget indre. Judas, på samme måte som så mange av mine såkalte etterfølgere, mente at hensikten kunne hellige midlet. Det myten om Judas viser er at selve det man vil forfekte og søker, blir ødelagt når man bryter i mot sin egen indre dype overbevisning for å nå målet. At jeg ble korsfestet var ikke det viktigste, selv om det også var mange symbolske bilder som ble fortalt gjennom den hendelsen. Det viktigste var at jeg var villig til å ofre mitt jordiske liv og min ytre eksistens, for å være sann mot mitt indre liv og min egen sanne natur.” Han tar en liten pause og smiler til seg selv før han fortsetter. ”Det var jo også nødvendig at jeg døde på en eller annen måte for å gjenoppstå. Igjen husk det er en historie. Om det var jomfrufødsel eller om jeg virkelig sto opp fra de døde er ikke viktig. Det er symbolet som viser at selv om kroppen og det fysiske blir ødelagt, så er sjelen og den guddommelige essens i oss alle udødelig. Uansett hvor mye vi dør fysisk, eller hvor voldsomt vi tar livet av vår godhet og får knust eller knuser vår tro på kjærlighet, så vil den gjenoppstå og vi vil gjenvinne vår forbindelse og tilhørighet til den essens som er en del av alt. Til slutt vil jeg si at din tanker om at tiden er kommet til å spise frukten av livets tre er en godt bilde. Å spise av livets tre er nettopp å komme i kontakt med den evige levende og udødelige essens i dere selv, som er det samme som å erkjenne deres guddommelighet. Eller som de fleste ville sagt på vår tid: Å spise av livets tre er å gjeninnta deres plass blant sfæren av åndelige bevisstheter og således sitte ved den guddommelige trone og se utover hele skaperverkets uendelige skjønnet.”

Vi vet begge at tiden vi skulle tilbringe sammen er over for denne gangen. Jeg reiser meg, gir Jesus en klem og ser på at han begir seg videre på sin ferd. Etter å ha sittet en stund og kjent litt på det som har skjedd, reiser også jeg meg fra stedet jeg har sittet og gjort intervjuet og drar videre på min ferd gjennom livet. •